CLIFFORD D. SIMAK (*)

Nr. 333

a fost odată pe mercur

COLECȚIA „POVESTIRI ȘTIINȚIFICO-FANTASTICE”

COLECȚIA Povestiri ȘTIINȚIFICO-FANTASTICE

333

CLIFFORD D. SIMAK

S. U. A.

A fost odată pe Mercur

—

POARTA CARE DUCE DINCOLO

*

Redactor literar: ADRIAN ROGOZ
Coperta-desen: POMPILIU DUMITRESCU
Prezentarea grafică: ARCADIE DANELIUC

Colecția „POVESTIRI ȘTIINȚIFICO-FANTASTICE"
editată de revista

Știința și Tehnica

Anul XIV
1 octombrie 1968

CLIFFORD D. SIMAK

E suficient să citeşti cîteva dintre povestirile lui Clifford Simak pentru a face cunoştinţă cu un om extrem de inteligent, de uman şi plin de simţul umorului. La aceasta se adaugă o calitate esenţială pentru un scriitor: un mare talent.

Clifford Donald Simak s-a născut în anul 1904 în statul Wisconsin, unde a urmat şi universitatea. După terminarea acesteia, el a început să lucreze ca ziarist, colaborînd la diferite publicaţii (în special la ziarul „Minneapolis Star"). Simak s-a afirmat în scurt timp ca unul dintre cei mai cunoscuţi scriitori de anticipaţie americani. El locuieşte într-o mică localitate pe malul lacului Minnetook, este însurat, are doi copii şi cîteva mici pasiuni nevinovate: pescuitul, cultivarea trandafirilor, şahul şi filatelia.

Dintre lucrările realizate în cele patru decenii de activitate literară putem cita cîteva mari romane: „Inelul circumsolar" (1951); „Oraşul" (1952); „Iar şi iar" (1955); „Timpul — lucrul cel mai simplu" (1961); „Ei mergeau ca oamenii" (1962); „Staţia de transbordare" (1963) şi numeroase povestiri publicate de cele mai importante reviste americane de science-fiction.

Cîteva dintre lucrările lui Simak — romanul „Staţia de transbordare" şi povestirea „Poarta care duce dincolo" — au fost distinse cu premiul Hugo în 1964, respectiv 1958. De asemenea, Simak a fost distins cu „Premiul internaţional pentru fantastică" în anul 1953, pentru romanul „Oraşul".

Simak a fost preocupat de problema contactului oamenilor cu alte civilizaţii. Dacă în povestirea „A fost odată pe Mercur" înţelegerea dintre pămînteni şi mercurienii alcătuiţi din concentrări de energie pare foarte dificilă, aproape imposibil de realizat, în povestirea „Poarta care duce dincolo" scriitorul zugrăveşte cu optimism căile unei convieţuiri paşnice între pămînteni şi oaspeţii din alte lumi.

„Prin povestirile lui Simak străbate clar mesajul umanist plin de încredere în izbînda raţiunii omeneşti" — scrie prezentatorul său sovietic în antologia ştiinţifico-fantastică apărută la Moscova.

În „Poarta care duce dincolo" Simak ironizează şi încercarea de a transforma contactul dintre lumi într-o simplă afacere particulară. Ideea lui Taine, eroul povestirii, este că „acest teren, această casă sînt ale mele, şi această lume, de dincolo, nu este decît o prelungire a curţii mele. Oricare ar fi dimensiunea ei, oricare ar fi locul unde sfîrşeşte, lumea aceea e o prelungire a curţii mele". Această formulă sintetizează atît tema povestirii, cît şi uriaşul ridicol al situaţiei. Graţie ultramicroscopului lui simakean, meschinăria dobîndeşte dimensiuni siderale.

Pe de altă parte, Simak are intuiţia (care, desigur, conţine un

nucleu de adevăr) că trocul între lumi va consta în schimbul de idei. Savoarea episodului vine însă de la coloratura business, deci specific yankee, pe care autorul o dă „tîrguielii" dintre părțile acestui comerț. De altfel, Simak, care știe să fie sarcastic cu cel mai grațios surîs, explică, prin gura bancherului de țară Henry Horton, în ce constă specificul savoarei : „La noi, cuvîntul troc are o savoare specială. Cînd tratezi cu cineva, te mulțumești să faci schimb de mărfuri, dar cînd faci troc cauți să-ți jumulești partenerul".

Simak satirizează imixtiunea politicii militariste în problemele siderale.

În „A fost odată pe Mercur", prin intermediul unui mercurian este definită însăși agresiunea, este exprimat oprobriul stîrnit de imperialism : „Poate că problema este cultura... Pînă la venirea voastră am avut cultura noastră, modul nostru de viață, gîndurile noastre... Noi ne-am dezvoltat altfel decît voi, noi n-am trecut, ca voi, prin această fază necooptă care este civilizația. Noi am început dintr-un punct la care voi nu veți ajunge nici peste un milion de ani. Noi avem un țel, un ideal spre care tindem... și deodată ați apărut voi..."

Disprețul lui Simak față de moravurile capitaliste, birocratice, militariste este evident.

Craig, personajul central din povestirea „A fost odată pe Mercur", îi spune afaceristului Page : „Se pare că ai uitat unde ești. Nu te afli pe Pămînt, unde prin mită, prin lingușire, prin forță omul poate obține aproape tot ce dorește".

Acest pasaj, care își păstrează întreaga forță astăzi, cînd statul căruia îi place să-și spună „cel mai puternic din lume" se bate cu micul popor vietnamez, dovedește eclatant formidabila calitate algebrică a science-fiction-ului.

Nu de pomană Kingsley Amis a observat că în Occident acest gen a devenit o redutabilă armă împotriva racilelor sociale.

A fost odată pe Mercur

Bătrînul Crippie ședea în camera de comandă și, încîntat, scotea sunete pătrunzătoare din vioară. Pe șesul ars de soare din jurul Centrului de forță mercurian, globurile policrome, înțelegîndu-i parcă gîndurile, lua forma colinelor pămîntești și se legănau ritmic.

Pisica Matilda ședea în dulapul frigorific, cătînd supărată la plăcile de carne congelată, care atîrnau deasupra capului ei, și miauna moale. Sus, în cabinetul din partea superioară a camerei de fotoelemente, care constituia centrul stației, Cart Craig se uita nervos, peste masă, la Norman Page. La distanță de o sută de mile, Kunt Anderson, îmbrăcat în uriașul scafandru cu fotoelemente, privea neîncrezător spre norul cosmic.

Telefonul zbîrnîia cu insistență. Craig se întoarse pe scaun, ridică pirghia și mormăi în receptor ceva.

— Kunt la aparat, șefule. Radiațiile înăbușeau glasul, îl făceau difuz.

— Ei, cum merge ? strigă Craig. Ați găsit ceva ?

— Da, ceva uriaș, răspunse glasul lui Kunt.

— Unde ?

— Notează coordonatele.

Craig luă creionul și începu să noteze repede : glasul din aparat șuiera și pîrîia.

— Unul atît de mare n-am mai văzut, scîrții glasul. Totul este al naibii de încurcat. Instrumentele ni s-au stricat pur și simplu.

— Va trebui să-l lovim cu un obuz, spuse surescitat Craig. Desigur, ne va consuma o groază de energie, dar trebuie s-o facem. Dacă chestia aia începe să se deplaseze...

Glasul lui Kunt șuiera, trosnea și se pierdea în spațiu, și Craig nu mai putea distinge nici un cuvînt.

— Întoarce-te imediat ! strigă Craig.

— E primejdios... Nu vă apropiați de el...

Pînă la Craig ajunse glasul lui Kunt, înăbușit de bruiaj.

— Și mai e ceva... al dracului de nostim...

Glasul se stinse.

Craig strigă în microfon :

— Despre ce-i vorba, Kunt ? Ce este nostim ? Tăcu, deoarece deodată șuieratul, trosniturile și fluierăturile bruiajului încetaseră. Craig întinse mîna stîngă spre tabloul de comandă și apăsă o manetă. Tabloul vui sub acțiunea afluxului uriaș de energie. Acolo, pe Mercur, pentru a menține direcția undelor, erau necesare mari cantități de energie. Nu urmă nici un crîmpei de răspuns, legătura nu se restabili.

— Va să zică, s-a întîmplat ceva acolo ! Transmisia s-a întrerupt.

Craig păli și se ridică, privind prin luminatorul cu filtru de radiații șesul incolor. Încă nu era cazul să se neliniștească. Trebuia să aștepte pînă la întoarcerea lui Kunt. Asta se va întîmpla curînd. Doar îi ordonase să se întoarcă imediat, iar mașinile speciale *tout-terrain* se deplasează repede.

Dar dacă Kunt nu se mai întoarce ? Dacă norul cosmic s-a deplasat ? Kunt i-a spus că nu mai văzuse unul atît de uriaș. Desigur, se întîlnesc adesea asemenea nori, trebuie să fii atent tot timpul, dar de obicei nu sînt atît de mari încît să te neliniștească. Sînt mai mult un fel de vîrtejuri mai puțin periculoase decît stînjenitoare. Trebuie numai să fii atent și să te ferești să intri în ele. Dar dacă un vîrtej mare ar începe să se deplaseze, el ar putea înghiți chiar și stația.

Globurile s-au transformat pentru o clipă în niște pămînteni cu săpăligi în mîini, tîrșindu-și picioarele ; ridicau praf, săreau și dădeau din mîini. Părea ceva absurd, ca și sperietorile dănțuitoare.

Cîmpiile mercuriene se întindeau pînă la orizont — șesuri cu praf învolburat. Soarele albastru, strălucitor părea monstruos pe fondul negru al cerului ; limbi de flăcări purpurii izbucneau din el, răsucindu-se ca niște brațe, ca niște clești. Mercur se afla mai aproape de Soare decît celelalte planete ; îi des-

părţeau doar vreo 29 milioane de mile. Iar vîrtejurile se formau, probabil, tocmai din cauza apropierii de Soare şi a erupţiilor solare. Dar poate că petele solare n-au nici o legătură cu acestea. Cine ştie ?

Craig îşi aduse aminte de Page numai cînd acesta tuşi. Craig se întoarse la masă.

— Sper, spuse Page, că nu te-ai răzgîndit. Planul acesta înseamnă foarte mult pentru mine.

Deodată Craig se mînie : cît de sîcîitor era individul ăsta !

— Ţi-am spus o dată, mîrîi el. Ajunge ! Eu nu-mi schimb hotărîrile.

— Nu-nţeleg de ce eşti împotrivă, riposta încăpăţînat Page. În fond, aceste Globuri colorate...

— Nici un fel de globuri, îl întrerupse Craig. Planul dumitale este o adevărată nebunie, ţi-o poate spune oricine.

— Poziţia dumitale mă miră, insistă Page. La Washington m-au încredinţat...

— Puţin îmi pasă de ce te-au încredinţat la Washington, urlă Craig. Ai să te-ntorci de îndată ce soseşte nava cu oxigen. Şi te vei întoarce fără Globuri colorate.

— N-o să pierzi nimic. Sînt gata să plătesc pentru toate serviciile.

— Sau să-ncerc să-ţi explic încă o dată, spuse Craig fără să acorde atenţie mitei oferite. Vreau să-nţelegi în sfîrşit : Globurile colorate sînt indigenii lui Mercur. *Ele* au apărut primele pe această planetă, ele locuiau aici cînd au venit oamenii şi vor rămîne, probabil, pe Mercur şi după ce oamenii îl vor părăsi. Ele nu se ating de noi şi noi nu ne atingem de ele. Şi le lăsăm în pace dintr-un motiv al dracului de simplu : ne este frică de ele, deoarece nu ştim de ce sînt în stare dacă le-am tulbura.

Page deschise gura pentru a obiecta, dar Craig îi făcu semn cu mîna să tacă şi continuă :

— Organismul lor, format din pure acumulări de energie, colectează, ca şi noi, energia Soarelui. Doar că noi o primim pe căi ocolite, ca rezultat al proceselor chimice, iar ele — direct de la Soare, fapt datorită căruia sînt mai puternice decît noi. Iată aproape tot ce se spune despre ele. Mai mult nu ştim nimic, cu toate că le observăm de cinci sute de ani.

— Le socoteşti drept fiinţe raţionale ? întrebă ironic Page.

— De ce n-ar fi ? i-o tăie Craig. Crezi că, dacă nu putem intra în comunicaţie cu ele, înseamnă asta că n-au raţiune ?

Pur şi simplu nu doresc să comunice cu noi. Dacă nu ne vorbesc, nu înseamnă că nu gîndesc. Poate că inteligenţa lor n-are o bază comună cu cea umană. Poate că-l consideră pe om drept o vieţuitoare aparţinînd unei specii inferioare şi nu doresc să-şi piardă timpul cu noi.

— Ai înnebunit ! exclamă Page. Doar şi ele ne-au observat în toţi aceşti ani. Au văzut ce ştim să facem. Ne-au văzut cosmonavele. Au văzut cum am construit staţia. Au văzut cum transmitem energie pe alte planete, la distanţe de milioane de mile de Mercur.

— Just, se învoi Craig, au văzut toate astea. Dar ce impresie crezi că le-a produs ? Omul se consideră un mare constructor, dar te-ai străduit în mod deosebit să discuţi cu un păianjen, cu un graur, cu o viespe ? Pariez că nu. Deşi aceştia sînt şi ei mari constructori.

Page se răsuci supărat în fotoliu şi spuse :

— Dacă ele se află la un nivel superior, unde le sînt realizările ? Unde sînt oraşele, maşinile, civilizaţia ?

— Dar poate, presupuse Craig, că au depăşit cu mii de ani maşinile şi oraşele ? Poate că au atins acea treaptă a civilizaţiei cînd nu mai sînt necesare mecanismele ? Ciocăni cu creionul în masă. Ascultă. Aceste Sfere sînt nemuritoare. Asta este neîndoielnic. Nimic nu le poate ucide. După cum vezi, ele nu sînt corporale, sînt doar acumulări de energie. Prin aceasta s-au adaptat mediului înconjurător. Şi mai ai îndrăzneala să te gîndeşti că ai putea prinde pe vreuna. Neştiind nimic despre ele, vrei să le duci pe Pămînt şi să le prezinţi la circ sau în loc de reclamă rutieră, pentru distracţia unor gură-cască.

— *Dar oamenii vin special încoace ca să le vadă*, obiectă Page. Ştii doar asta. Iar biroul turistic le cere necontenit...

— Asta-i altceva, îl întrerupse Craig. La ele acasă se pot strîmba după pofta inimii ; nu-i treaba noastră. Dar n-avem dreptul să le scoatem de aici pentru exhibiţii terestre. Asta ar provoca o serie întreagă de neplăceri.

— Dar dacă sînt atît de-ale naibii de inteligente, izbucni Page, de ce se strîmbă aşa ? N-apuci să te gîndeşti la ceva, că ele îţi şi reprezintă gîndul... Cei mai mari mimi ai sistemului solar ! Şi nimic nu reprezintă corect... totul devine strîmb şi deformat. Asta ce-nseamnă ?

— Nu-i nimic de mirare, răspunse Craig, niciodată în creierul omului nu se nasc idei perfect închegate. Sferele colorate

le prind imediat şi le dau viaţă. Gîndindu-te la ceva, dumneata nu-ţi dai osteneala să prelucrezi gîndurile în detaliu — gîndurile îţi sînt fragmentate. Ce pretenţii poţi avea de la Sfere? Ele culeg ceea ce le dăm şi completează lipsurile după cum le vine. Şi iată ce se-ntîmplă. Te gîndeşti la cămile şi înaintea ta au şi apărut cămile cu coarne fluturînd, cămile cu 4 sau 5 cocoaşe, un şir nesfîrşit de cămile fantastice. Şi aruncînd enervat creionul, Craig urmă: şi să nu-ţi închipui că Globurile colorate procedează astfel ca să ne distreze. Mai curînd cred că noi avem intenţia să le distrăm. Şi atunci se distrează, la rîndul lor. În definitiv, nu-i exclus să ne rabde doar pentru gîndurile noastre nostime. Cînd au apărut aici prima dată oamenii, indigenii arătau ca simple globuri multicolore care se rostogoleau pe suprafaţa lui Mercur; aşa le şi numeau pămîntenii: Globuri colorate. Apoi însă ele au început să ia forma oricărei plăsmuiri umane.

— Voi comunica la Washington, căpitane Craig, modul în care te comporţi, izbucni Page.

— Dracu' să te ia, comunică! spuse ameninţător Craig. Se pare că ai uitat unde eşti. Nu te afli pe Pămînt, unde prin mită, prin linguşire, prin forţă omul poate obţine aproape tot ce doreşte. Aici este Centrul energetic de pe emisfera luminată a lui Mercur, principala sursă de energie, care alimentează toate planetele. Dacă staţia se defectează, undele purtătoare de energie se întrerup, iar întregul sistem solar este dat peste cap. Craig ciocăni în masă: aici comand eu, iar dumneata o să te supui ca toţi ceilalţi. E treaba mea să urmăresc funcţionarea staţiei, transmiterea regulată a energiei pe alte planete. Nu voi permite unui ignorant să mă bage în bucluc. Cît timp sînt eu aici, nimeni nu va îndrăzni să tulbure Sferele colorate. Avem şi fără asta destule griji.

Page se îndreptă spre uşă, dar Craig îl opri, spunîndu-i pe un ton scăzut.

— Vreau să te previn. În locul dumitale n-aş încerca să fur maşina. După fiecare călătorie balonul de oxigen este scos şi este închis în dulap. Singura cheie se găseşte la mine. Privi trist în ochii lui Page şi continuă: desigur, în maşină mai rămîne puţin oxigen, care ar ajunge pentru vreo jumătate de oră, poate chiar pentru mai puţin. Dar nu pentru mai mult. Nu-i prea plăcut să rămîi fără oxigen. Abia deunăzi, în apropierea uneia dintre staţiile Centurii de Apus, au dat peste un flăcău care păţise ceva...

Page ieşi, trîntind uşa.

Sferele încetaseră să danseze şi se rostogoleau lin pe şes. Din cînd în cînd, una dintre ele lua forma vreunui obiect, dar o făcea leneş, nehotărît şi revenea imediat la starea precedentă.

„Cred că bătrînul Crippie şi-a lăsat vioara. Puţin probabil să se-ntîmple ceva. Pe staţiile automatizate atenţia nu-i solicitată decît la minimum".

Camera de comandă era plină de aparatele care, pocnind, zăngănind, trosnind, bolborosind, dirijau fluxul energetic spre Centura de Apus şi direcţionau undele spre puncte ale Universului, unde erau recepţionate de substaţiile ce formau centurile inelare ale celorlalte planete. E suficient ca un aparat să nu funcţioneze, e de ajuns o deviere de o fracţiune de grad şi... Craig se cutremură, închipuindu-şi unda cum se împlîntă cu o forţă înspăimîntătoare într-o planetă, într-un oraş.

Dar este exclusă orice defecţiune ; niciodată nu s-a întîmplat una ca asta şi nici nu se va întîmpla. Mecanismul este perfect fiabil ; a trecut multă vreme de cînd Mercur trimitea pe astrocargouri gigantice grupuri de transformatoare spre alte lumi. Da, această energie cu adevărat nesecată era transmisă la distanţe de milioane de mile, prin unde rectilinii. Această energie o căpătau fermele de pe Venus, minele din Marte, uzinele chimice şi criolaboratoarele de pe Pluton.

În camera de comandă mai existau şi alte aparate nu mai puţin importante : maşina atmosferică — ea compunea amestecul de aer, folosind oxigenul lichid, azotul şi celelalte gaze din cisternele pe care astronavele le aduceau, o dată pe lună, de pe Venus ; instalaţia frigorifică ; maşina care reglează forţa gravitaţională.

Craig auzi paşii grei ai lui Crippie pe scară şi se întoarse spre uşă chiar în momentul în care bătrînul intra în cameră.

— Pămîntul abia a ieşit din opoziţie, spuse Crippie. Staţia de pe Venus a căpătat o sarcină energetică suplimentară.

Craig dădu din cap : totul mergea în ordinea stabilită. De îndată ce Soarele se găsea între o planetă oarecare şi Mercur, energia suplimentară produsă pe acesta era preluată de substaţiile proximei planete care o retransmiteau celei ecranate de Soare pînă cînd opoziţia dispărea.

Craig se ridică şi, apropiindu-se de luminator, începu să privească şesurile prăfuite. La orizont se ivi un punct ; se apropia rapid prin deşertul mort şi cenuşiu.

— Kant ! exclamă Craig.

Crippie se îndreptă spre ușă.

— Mă duc să-l întîmpin. Ne-am înțeles să jucăm azi o partidă de șah.

— Mai întîi, spuse Craig, să vină la mine.

— Bine, răspunse Crippie.

...Craig nu putea de loc să adoarmă. Ceva îl neliniștea. Ceva nedeterminat, deoarece nu exista nici un motiv de neliniște. Unda radio arăta că marele vîrtej se deplasează foarte încet, cu cîteva picioare pe oră și în sens opus stației. Detectoarele nu descoperiseră alte vîrtejuri. Se părea că totul este în regulă. Și totuși o seamă de fleacuri — bănuieli, impresii neclare — nu-i dădeau pace. Iată, de pildă, Kunt ; era același ca întotdeauna, dar discutînd cu el, Craig încerca un sentiment neînțeles. Ar fi zis chiar — neplăcut ; fără să-și dea seama de ce, simți că-l furnică pe spinare, iar părul i se făcu măciucă. Și, colac peste pupăză, acest Page. Te pomenești că tîmpitul ăla blestemat o întinde ca să prindă Sfera, și atunci nu mai scapi de buclucuri. Ciudat, cum se face că lui Kunt i s-au defectat stațiile de radio, atît cea din costum cît și cea din mașină. Ca și cum le-ar fi măturat fluxul de energie. Kunt nu putea să explice cum s-a întîmplat asta, de fapt nici n-a încercat. A ridicat doar din umeri. Cîte nu se mai întîmplă pe Mercur !

Craig renunță la încercările de a adormi. Își vîrî în papuci picioarele, se duse la luminator, ridică jaluzeaua și privi afară. Sferele colorate continuau să se rostogolească prin praf. Deodată una dintre ele se transformă într-o uriașă sticlă de whisky, se ridică în aer, se înclină, iar lichidul curse pe jos. Craig hohoti : „Bătrînul Crippie visează că bea".

Se auzi o bătaie timidă în ușă. Craig se întoarse brusc. O clipă rămase locului, reținîndu-și răsuflarea și trăgînd cu urechea, ca și cum ar fi așteptat un atac. Apoi rîse încet. Era cît pe-aci să facă o prostie. Nervii erau de vină. N-ar strica să bea ceva. Din nou o bătaie timidă, dar totuși mai insistentă.

— Intră !

Crippie se strecură în cameră.

— Mă gîndeam că nu dormi, spuse el.

— Ce s-a-ntîmplat, Crippie ? Craig se simți din nou încordat. Nu-l mai țineau de loc nervii. Crippie veni mai aproape.

— Kunt, șopti el, Kunt m-a bătut la șah. De șase ori la rînd, fără să-mi de vreo șansă de revanșă. În cameră izbucni hohotul lui Craig. Înainte, cîștigam fără nici o trudă, stărui

bătrînul. Uneori, chiar îl lăsăm dinadins să cîștige, ca să nu se plictisească și să nu renunțe la joc. Astă-seară mă și pregăteam să-i trag o bătaie și iată că deodată... Crippie se încruntă, iar mustățile îi tresăriră : Și asta nu-i totul, fir-ar să fie al dracului ! Am impresia că deodată Kunt s-a schimbat...

Craig se apropie de bătrîn și-l apucă de umăr.

— Înțeleg, spuse. Înțeleg foarte bine ce simți. Din nou își aminti cum i se făcuse părul măciucă adineauri cînd vorbise cu Kunt.

Clipind din ochii săi spălăciți, Crippie dădu din cap.

Craig se răsuci pe călcîie și începu să-și dezbrace pijamaua.

— Crippie, rosti el brusc, ia imediat revolverul, coboară în camera de comandă și încuie-te acolo. Nu te duce nicăieri pînă nu mă-ntorc. Și nu da drumul înăuntru nimănui. Se uită trist la bătrîn : Înțelegi ? Nimănui ! Dacă ești silit, trage. Dar fii atent, nimeni să n-atingă manetele.

Crippie își holbă ochii și-și înghiți saliva.

— Crezi c-o să avem neplăceri ? întrebă el cu glasul tremurător.

— Nu știu, îi răspunse sec Craig, dar vreau să aflu.

Jos, în garaj, Craig privi supărat spre locul gol, unde trebuia să se găsească mașina lui Page. Dispăruse ! Craig se apropie furios de locul unde erau păstrate baloanele cu oxigen. Văzînd că broasca dulapului era neatinsă, vîrî în ea cheia. Capacul sări în sus : toate baloanele erau la locul lor, unul lîngă altul, fixate la instalația de încărcare. Craig stătea și se uita la baloane și nu-i venea să-și creadă ochilor.

„Toate-s la locul lor ! Înseamnă că Page a plecat cu mașina fără să aibă o rezervă suficientă de oxigen, așa că va pieri de o moarte chinuitoare în deșerturile lui Mercur".

Craig se întoarse ca să plece, dar deodată se opri. Prin minte îi treceau tot felul de gînduri. N-avea nici un sens să-l urmărească pe Page. Probabil nerodul ăla era deja mort. O adevărată sinucidere. Și doar îl prevenise ! El, Craig, va avea de furcă ? S-a întîmplat ceva acolo, la norul cosmic. Mai întîi trebuia să alunge bănuielile chinuitoare ce-i frămîntau creierul. Trebuia să verifice anumite lucruri. N-avea cînd să urmărească morții. Un tîmpit blestemat, un sinucigaș ! Pur și simplu a înnebunit, închipuindu-și că poate prinde o Sferă colorată.

Craig deconectă linia, închise furios robinetul balonului, desfăcu legătura și scoase din dulap balonul; era greu: așa și trebuia să fie, pentru a rezista la presiunea de 200 de atmosfere. Apoi porni prin garaj spre mașină, cînd pisica Matilda țîșni pe scară în jos și i se încurcă între picioare. Craig se poticni, gata să cadă, dar izbuti cu greutate să-și păstreze echilibrul și înjură cu priceperea dobîndită numai după un lung antrenament.

— Miau! făcu sociabil Matilda.

★

Era ceva nereal în partea însorită a lui Mercur și asta mai mult simțeai decît vedeai. De acolo, Soarele părea de nouă ori mai mare ca de pe Pămînt, iar termometrul nu arăta niciodată mai puțin de 340°C. În arșița asta înspăimîntătoare, amplificată de intensele radiații ale Soarelui ,oamenii trebuiau să poarte costume cosmice cu fotoelemente, să circule în mașini cu fotoelemente și să trăiască în stația de energie, care nu era altceva decît un puternic fotoelement.

Energia electrică putea fi condusă, dar dogoarea și radiațiile aproape că nu se supuneau controlului. Stîncile și solul, biciuite de arșiță și de radiații, se transformau în praf. Iar orizontul se tîra foarte aproape, întotdeauna atîrna deasupra capului, de parcă ar fi fost capătul lumii.

Dar nu asta făcea planeta să fie atît de ciudată, ci mai curînd nefireasca deformare a tuturor liniilor, deformare greu de perceput. Poate că senzația de bizar se datora faptului că uriașa masă a Soarelui înlătura existența unei linii drepte, înclinînd acul magnetic și modificînd însăși structura spațiului cosmic.

În timp ce gonea pe șesul prăfuit, Craig simți tot timpul această stare contrară obișnuințelor lui terestre. Mașina trecea printr-o băltoacă, împroșcînd o topitură grea. În mintea distrată a lui Craig se învălmășeau sute de gînduri dezlînate. Ochii lui ageri urmăreau, prin masca străvezie, urmele lăsate de mașina lui Kunt. Balonul cu oxigen șuiera ușurel, generatorul atmosferic pîriia, dar locurile străbătute erau liniștite.

Cercetînd în jurul său, Craig observă că parcă îl urmărea o mare Sferă albastră, dar în curînd uită de ea. Privi harta pe care erau indicate coordonatele vîrtejului. Rămăseseră doar cîteva mile. Şi iată-l ajuns în apropierea norului.

Craig nu-l sesiză de loc, cu toate că aparatele îl detectau şi-l indicau pe hartă, pe măsură ce se apropiau de el. Poate dacă ai sta sub un unghi drept faţă de vîrtej, ai putea observa o licărire slabă, o vibraţie, ca şi cum ai privi într-o oglindă ondulată. Altceva nu trăda prezenţa norului. Nu-ţi dădeai seama unde începe şi unde se termină. Chiar avînd aparatele în mîini nu era greu să pătrunzi în el.

Craig tresări, aducîndu-şi aminte de primii călători interplanetari care nimereau în asemenea vîrtejuri. Curajoşii astronauţi îndrăzneau să descindă pe emisfera însorită, se încumetau să călătorească în acele străvechi scafandre. Aproape cu toţii piereau în radiaţii, ca şi cum ar fi fost fierţi. Unii se îndreptau spre şesuri şi acolo dispăreau. Alţii intrau în nor şi parcă se topeau în văzduh.

Bincînţeles, nu exista nici un fel de văzduh — nu mai exista de multe milioane de ani. Pe această planetă elementele libere dispăruseră de mult, iar toate elementele rămase, cu excepţia celor ascunse adînc sub sol, erau atît de solid legate în combinaţii, încît era imposibil să fie extrase. Tot astfel dispăruse şi de pe Venus aerul lichid.

Vehiculul lui Kunt lăsase în praf şi pe pietre urme foarte clare, aşa încît nu le puteai pierde din ochi. Maşina lui Craig săltă puţin în sus, apoi plonjă într-o mică vale. Şi în centrul văiugii Craig văzu un joc straniu de lumină şi de întuneric.

Iată şi norul cosmic.

Craig se uită la aparate — i se tăie răsuflarea. Ce intensitate ! Continuînd să meargă pe urmele lui Kunt, Craig lunecă în vale, apropiindu-se tot mai mult de acea formă aproape invizibilă, care era vîrtejul. Acolo maşina lui Kunt se oprise. Kunt ieşise, probabil, din maşină şi adusese aparatele mai aproape de vîrtej ; dîrele lăsate de el brăzdau praful mărunt. Apoi se întorsese... se oprise şi se apropiase din nou de nor. Şi acolo...

Craig frînă brusc, uitîndu-se înspăimîntat prin parbriz. Îşi simţea pulsul bătîndu-i turbat în gît. Sări de pe scaun şi începu să îmbrace în grabă costumul cosmic.

Ieşind din maşină, se îndreptă spre grămada întunecată care zăcea pe sol. Se apropie încet, tot mai mult, şi groaza îi strîngea inima în cleşte. În sfîrşit, se opri. Arşiţa şi radiaţiile îşi jucaseră rolul ; calcinaseră, zbîrciseră, îşi distruseseră victima, dar în mod neîndoielnic de pe sol îl privea faţa moartă a lui Kunt Anderson !

Craig se ridică şi se uită în preajmă. Sferele colorate dansau pe coline, învîrtindu-se şi împingîndu-se — martori muţi ai îngrozitoarei descoperiri. Una dintre ele, o sferă albastră, care era mai mare decît celelalte, se luase după maşina ce cobora valea ; acum se legăna neliniştită la vreo 15 metri de Craig.

Kunt spusese : „nostim". Strigase asta, şi glasul îi trosnea şi-i vibra, înăbuşit de radiaţiile puternice. Dar oare fusese Kunt ? Poate că el şi murise cînd mesajul ajunsese la Craig ?

Craig privi în jur. Sîngele îi zvîcnea în tîmple. Să fie Sferele vinovate de moartea lui Kunt ? Şi dacă este aşa, atunci de ce nu se ating şi de el, de Craig ? Iată, sute de Sfere dansează pe colină. Dacă cel ce zace aici, cu ochii morţi, aţintiţi în bezna spaţiului, este Kunt, atunci cine este celălalt care s-a întors la staţie ?

Va să zică, Sferele se dădeau drept oameni ! Era posibilă una ca asta ? ! Desigur, ele erau mimi excelenţi, dar nici chiar aşa : totdeauna se ivea ceva necorect în imitaţia lor — ceva stîngaci şi fals. Craig îşi aminti ochii lui Kunt, cînd se întorsese la Centru, privirea lor rece, pustie, aşa cum este cea a oamenilor cruzi. Din cauza acestei priviri, îl furnicase pe spinare pe Craig. Şi Kunt, cel care juca şah atît de prost, cîştigase de şase ori la rînd.

Craig se uită din nou la maşină. Sferele colorate dansau ca şi înainte, pe coline, dar marea Sferă albastră dispăruse. O senzaţie groaznică, dar neclară îl făcu pe Craig să se întoarcă şi să privească la vîrtej. La marginea acestuia stătea un om. Craig îl privi în tăcere, fără să se poată urni din loc.

Omul care stătea în faţa lui la distanţă de patruzeci de picioare era Cart Craig !

Trăsăturile propriei sale feţi, el întreg, un al doilea Cart Craig, ca şi cum ar fi cotit pe după colţ şi s-ar fi ciocnit cu sine însuşi, venindu-şi în întîmpinare ! Uimirea îl copleşise. Păşi repede înainte, apoi se opri. Stupoarea se schimbă deo-

dată în groază; apăru conştiinţa primejdiei, ascuţită ca o lovitură de cuţit. Omul din faţă ridică mîna şi-l chemă la sine pe Craig, dar Craig stătea ca înfipt în pămînt şi încerca să-şi dea seama de cele ce se întîmplau, să-şi liniştească tulburarea din creier. Nu era o simplă reflectare, deoarece omul n-avea pe el un costum cosmic, aşa cum avea Craig.

Şi nici nu era un om adevărat, altfel n-ar fi stat aşa, sub razele turbate ale Soarelui. Ar fi pierit într-o clipă. Dar la patruzeci de picioare de maşină bîntuia vîrtejul, care înghiţea pe oricine ar fi trecut de înfiorătoarea graniţă invizibilă. Vîrtejul se deplasa cu o viteză de cîteva picioare pe oră, iar locul în care stătea acum Craig şi unde, la picioarele lui, zăcea corpul lui Kunt, se găsise cîteva ore mai înainte în sfera de acţiune a vîrtejului.

Celălalt înaintă, iar în acelaşi moment Craig se dădu înapoi şi mîna lui apucă revolverul. Însă n-apucă să-şi scoată arma decît pe jumătate: omul dispăru. Nici un fum, nici o vibrare a materiei care-şi schimbă starea. Omul se evaporase pur şi simplu. Dar în locul lui se legăna o mare Sferă albastră.

O sudoare rece apăru pe fruntea lui Craig şi i se scurse pe faţă. Ştia că fusese la un pas de moarte, ba poate chiar de ceva mai rău. Se întoarse şi se zvîrli nebuneşte în maşină, trase uşa, apucă manetele.

Ca scos din minţi îşi gonea Craig vehiculul. Groaza îl prinsese în cleştii ei reci. De două ori a fost cît pe-aci să se-ntîmple o catastrofă: o dată maşina a plonjat într-un nor de praf, a doua oară a luat-o razna spre un lac de cositor topit. Craig strîngea bine volanul, maşina sărea necontenit în sus pe colinele lunecoase. La naiba! cel ce se-ntorsese în locul lui Kunt era leit Kunt. Ştia ce ştia Kunt, se purta ca şi Kunt. Aceleaşi obiceiuri, acelaşi glas, chiar cursul gîndurilor era acelaşi. Ce pot face oamenii, ce poate face omenirea împotriva acestei primejdii? Vor putea să-i deosebească pe pămîntenii adevăraţi de dublurile lor? Cum se puteau recunoaşte pe sine însuşi? Creatura care pătrunsese în Centru l-a bătut pe Crippie la şah. Bătrînul îl obişnuise pe Kunt cu ideea că felul lor de joc era oarecum egal. Dar Crippie ştia că-l poate bate pe Kunt oricînd, în vreme ce Kunt nu ştia aceasta şi deci nici creatura ce-l reprezenta pe Kunt n-o ştia. Iată de ce Kunt cel

fals s-a așezat la masa de șah și a cîștigat șase partide la rînd, spre mîhnirea și perplexitatea bătrînului Crippic.

Avea totul vreun sens sau nu ?

Sfera colorată se prefăcuse în Craig. Ea încercase să-l atragă pe Craig în norul cosmic. Probabil că Sferele sînt în stare să-și modifice structura electronică și astfel să pătrundă în vîrtej fără să pățească nimic. Ele l-au atras acolo pe Kunt, luînd înfățișarea unei ființe omenești și trezindu-i astfel curiozitatea. El a intrat în vîrtej, și acolo Sferele colorate s-au năpustit asupra lui. Ele nu puteau atinge omul îmbrăcat în costum, deoarece costumul era o cameră cu fotoelemente, iar Sferele sînt aglomerări de energie. În lupta energiei cu fotoelementul întotdeauna învinge fotoelementul.

— Nu-s proaste, gîndi Craig. Metoda Calului troian. Mai întîi s-au debarasat de Kunt, apoi au încercat să facă același lucru cu mine. Dacă în Centru ar exista două Sfere, nu le-ar fi greu să-l curețe și pe Crippic.

Craig întoarse cu furie volanul. Frînă înaintea trecătorii și viră spre vale. Mai întîi trebuia căutată Sfera care joacă rolul lui Kunt. În primul rînd trebuia găsită ; apoi aveau să hotărască ce să facă cu ea.

★

Dar a găsi sfera nu era chiar atît de simplu. Craig și Crippic, îmbrăcați în costume spațiale, stăteau în mijlocul bucătăriei.

— Trebuie să fie pe undeva pe-aici, lua-m-ar dracu, spuse Crippic. Pur și simplu s-a ascuns, iar noi nu l-am observat.

Craig dădu din cap :

— Nu, Crippic, nu se poate să nu-l fi observat. Am întors totul pe dos, n-am lăsat necercetată nici o crăpătură.

— Dar poate, își dădu cu părerea Crippic, și-a dat seama că partida e pierdută și și-a luat tălpășița. Poate că a întins-o pe cînd păzeam camera de comandă.

— Poate, se învoi Craig. Și eu m-am gîndit la asta. Cel puțin știu că el ne-a distrus stația de radio. Se temea probabil că vom cere ajutor. Înseamnă că avea un plan pe care în acest moment poate că și-l duce la îndeplinire.

Stația tăcea, dar liniștea era subliniată și amplificată de sunete abia perceptibile: trosnetul slab al mașinilor la etajul inferior, șuieratul generatorului atmosferic, bolboroseala apei sintetizate.

— Fir-ar al naibii, pufni Crippie, știam că nu-i în stare s-o facă. Pur și simplu Kunt nu putea cîștiga la șah dacă juca fără șmecherii.

Din frigider se auzi un miorlăit disperat: „Miau-u!" Crippie porni înspre frigider și apucă în drum mătura.

— Iar pisica asta blestemată, mormăi el, nu pierde nici un prilej să se vîre acolo.

Craig se repezi înainte și-i trase lui Crippie mîna de pe ușă.

— Stai! porunci el.

Matilda continua să miaune jalnic.

— Dar Matilda...

— Și dacă nu-i Matilda?! spuse Craig.

Dinspre ușa care dădea în coridor se auzi un tors ușor. Amîndoi se întoarseră. Matilda stătea în prag, arcuindu-și spinarea; ridicîndu-și coada pufoasă, se frecă de rama ușii. În momentul acela din frigider se auzi urletul sălbatic, furios, al unei pisici.

Ochii lui Crippie se îngustaseră. Mătura căzu cu zgomot pe jos.

— Dar noi n-avem decît o singură pisică!

— Bineînțeles, i-o tăie Craig. Una dintre ele este Matilda, iar cealaltă Kunt sau mai bine zis ceea ce a fost Kunt. Vui un semnal strident. Craig se duse iute la luminator și ridică jaluzeaua.

— Este Page! exclamă. S-a întors Page.

Craig se uită la Crippie, a cărui față exprima neîncrederea. Page plecase cu cinci ore mai înainte, fără oxigen, și totuși era acolo, se întorsese. Dar nici un om n-ar fi putut trăi fără oxigen mai mult de patru ore. Privirea lui Craig deveni dură; pielea frunții i se încreți între sprîncene.

— Crippie, spuse el brusc, ia în brațe pisica și ține-o să nu fugă.

Crippie făcu o mutră acră, dar o ridică de jos pe Matilda. Ea torcea tare, agățîndu-se cu lăbuțele-i delicate de haină.

Page ieși din mașină și se îndreptă prin garaj direct spre Craig. Craig îl privea dușmănos, de sub casca scafandrului.

— Mi-ai nesocotit ordinul, spuse supărat. Ai plecat să prinzi Sfera şi chiar ai prins una.

— Nu-i nimic grav, căpitane Craig, spuse Page. Sînt ascultătoare ca nişte pisoi. Le-am îmblînzit fără nici o dificultate.

Fluieră şi din uşa deschisă a maşinii se rostogoliră două Sfere — una roşie şi una verde ; se opriră şi începură să se legene. Craig le cîntări şi le aprecie dintr-o privire.

— Băieţi buni, observă simplu Page.

— Şi tocmai cîţi îţi trebuia, spuse Craig.

Page tresări, dar se stăpîni imediat.

— Da, şi eu tot aşa gîndesc. Desigur, am să-i învăţ să umble cu aparatele, dar mi-e teamă că dacă se apropie de posturile de recepţie, toate se duc dracului.

Craig se apropie de dulapul cu baloane de oxigen şi deschise uşa.

— Un lucru nu pot înţelege, spuse el. Te-am prevenit să nu deschizi dulapul. Şi te-am mai prevenit că fără oxigen ai să pieri. Şi totuşi eşti viu.

Page rîse :

— Am avut ascuns puţin oxigen, căpitane. Parcă am presimţit că o să mă refuzi.

Craig scoase unul dintre baloane din dulap.

— Minţi, Page, spuse el calm. N-ai avut alt oxigen. Nici n-aveai nevoie de el. Orice om ar fi murit, de o moarte groaznică, dacă ar fi ieşit de aci fără oxigen. Dar dumneata n-ai murit, pentru că nu eşti om !

Page se retrase repede, dar se opri în loc, îndreptîndu-şi privirea spre balonul cu oxigen, cînd celălalt îl şi strigă.

— O singură mişcare şi dau drumul oxigenului, spuse Craig sumbru, strîngînd între degete supapa de control. Ştii desigur ce înseamnă asta ; este oxigen lichid sub presiune de 200 atmosfere. Mai rece chiar decît spaţiul. Craig rîse cu o satisfacţie răutăcioasă : O mică doză îţi va întoarce pe dos organismul, nu-i aşa ? Voi, Sferele, v-aţi obişnuit să trăiţi acolo la suprafaţă, într-o arşiţă înfiorătoare, şi nu suportaţi frigul. Voi aveţi nevoie de o cantitate colosală de energie, iar aici la noi, în interiorul staţiei, este puţină energie. Noi sîntem nevoiţi s-o păstrăm, pentru că altfel pierim. Dar în oxigenul lichid este şi mai puţină energie. Voi vă creaţi singuri mediul înconjurător şi-l răspîndiţi chiar în jur, dar totuşi acesta este limitat.

— Dacă n-ar exista costumele cosmice, ai vorbi altfel, spuse amar Page.

— Costumele, probabil, v-au pus în încurcătură, zîmbi Craig. Noi le-am îmbrăcat pentru că goneam după prietenul dumitale. Cred că este în frigider.

— Prietenul meu este în frigider ?

— Da, cel care s-a întors în locul lui Kunt. Cînd şi-a dat seama că sîntem pe urmele lui, s-a transformat în Matilda... Dar a sărit peste cal. S-a simţit atît de mult Matilda încît a uitat cine este în realitate şi a intrat în frigider. Ceea ce nu i-a fost de loc pe plac.

Page păru cu totul copleşit. O clipă, trăsăturile feţei lui deveniră difuze, apoi se precizară din nou.

— De vină-i faptul că întreceţi măsura, continuă Craig. Uite şi acum, dumneata eşti mai mult Page decît Sferă, mai mult om decît o acumulare de energie.

— N-ar fi trebuit să facem această încercare, spuse Page. Cel mai bine ar fi fost să aşteptăm pînă cînd te înlocuia altcineva. Ştim doar că dumneata nu ne dispreţuieşti, cum o fac mulţi oameni. Eu am spus că trebuie să aşteptăm, dar tocmai atunci în vîrtejul cosmic a nimerit un om cu numele de Page...

Craig dădu din cap.

— Înţeleg, pur şi simplu nu puteaţi pierde ocazia. De obicei este greu de ajuns pînă la noi. Voi nu sînteţi în stare să învingeţi camerele cu fotoelemente. Trebuia totuşi să inventaţi ceva mai convingător. Povestea asta absurdă cu Sferele prinse...

— Page plecase însă chiar pentru asta, insistă falsul Page. Fireşte că n-ar fi reuşit s-o facă, dar era sigur de succes.

— A fost foarte viclean din partea voastră, spuse Craig. Să-i aduci pe băieţii voştri, prefăcîndu-te că i-ai prins, pentru ca la un moment dat să ne iei prin surprindere. Da, era mai viclean chiar decît ţi se pare.

— Ascultă, spuse Page, nouă ne este limpede că am pierdut. Ce vreţi să faceţi acum ?

— O să-i dăm drumul prietenului dumitale din frigider, spuse Craig. Apoi vom deschide uşile — şi sînteţi liberi.

— Şi dacă nu plecăm ?

— Atunci vom da drumul oxigenului lichid. Avem sus rezervoarele pline cu oxigen. Le vom goli, transformînd totul

într-un adevărat infern. Voi nu veți suporta și veți pieri din lipsă de energie.

Din bucătărie se auzi un zgomot înfiorător. Ai fi crezut că un ghem de sirmă ghimpată hîrjîie pe un acoperiș de tablă. Zgomotul era din cînd în cînd întrerupt de urletele lui Crippie. Pe trepte, din bucătărie, se rostogoli o sferă de blană, iar după ea Crippie agitînd furios o mătură. Mingea se desfăcu, transformîndu-se în două pisici identice. Cozile stăteau băț, blana de pe spinare li se zburlise, ochii le luceau ca niște focuri verzi.

— M-am săturat să țin pisica asta blestemată și am... oftă Crippie.

— Am înțeles, îl întrerupse Craig. Și ai băgat-o în frigider lîngă cealaltă pisică.

— Chiar asta am făcut, recunoscu Crippie. Și în fața mea s-a dezlănțuit iadul.

— Bine, spuse Craig. Acum, Page, spune care este a dumitale...

Page pronunță repede ceva și una dintre pisici începu să se topească. Trăsăturile ei deveniră neclare și ea se preschimbă într-o Sferă, într-o mică Sferă drăgălașă, roz-pal.

Matilda scoase un urlet înfiorător și o rupse la fugă.

— Page, spuse Craig, noi am fost întotdeauna împotriva complicațiilor. E suficient să vreți și putem deveni prieteni. Nu există nici o cale... ?

Page dădu din cap :

— Nu, căpitane. Noi și oamenii sîntem ca doi poli. Noi discutăm acum ca un om cu un alt om, în realitate însă diferența este covîrșitoare, nu ne putem înțelege unul cu altul. Page se opri și spuse șovăind : Ești un băiat de ispravă, Craig. Din dumneata ar fi ieșit o Sferă bună.

— Crippie, spuse Craig, deschide ușa. Page se întoarse ca să plece, dar Craig îl strigă : Încă un minut. Ca un serviciu personal. Nu-mi poți spune din ce cauză s-a întîmplat toată povestea asta ?

— Este greu de explicat, spuse Page. Vezi, prietene, toată problema este cultura. Desigur, *cultura* nu este cuvîntul cel mai potrivit, dar nu pot exprima altfel lucrul acesta în graiul dumitale. Pînă la venirea voastră am avut cultura noastră, modul nostru de viață, gîndurile noastre — erau ale noastre

proprii. Noi ne-am dezvoltat altfel decît voi, noi n-am trecut, ca voi, prin această fază necoaptă care este civilizația. Noi am început dintr-un punct la care voi nu veți ajunge nici peste un milion de ani. Noi avem un țel, un ideal spre care tindem. Și noi progresam. Nu-ți pot explica lucrul acesta. Și deodată ați apărut voi...

— Mai departe ghicesc, îl întrerupse Craig. Noi am adus aci o influență străină, v-am nesocotit cultura, concepția de viață. Gîndurile noastre le-au invadat pe ale voastre, iar voi ați devenit niște simpli imitatori, preluînd deprinderi străine. El se uită la Page : Oare nu există nici o soluție ? Trebuie să ne dușmănim din cauza asta, fir-ar al naibii ?

Page se întoarse și se îndreptă spre ieșire, după el mergeau două Sfere mari și una mică, roz.

Stînd în ușă, umăr lîngă umăr, cei doi pămînteni priveau cum ies Sferele colorate. Mai întîi Page păstră înfățișarea omenească, dar apoi trăsăturile lui se pierdură, se strînseră și iată că și în locul lui se legăna acum o Sferă.

Crippie hohoti la urechea lui Craig :

— E violetă, lua-o-ar dracu !

★

Craig se așeză la masă și scrise un raport către Consiliul energiei solare ; stiloul îi alerga repede pe hîrtie.

„Cinci sute de ani au așteptat înainte de a începe să acționeze. Poate că au întîrziat din precauție sau în speranța că vor găsi vreo altă soluție. Sau poate că timpul se calculează la ei altfel. Pentru viața care se pierde în infinit, timpul n-are prea mare importanță. În intervalul acestor cinci sute de ani ei ne-au observat, ne-au studiat. Au citit în creierul nostru, ne-au absorbit gîndurile, ne-au cercetat cunoștințele, s-au pătruns de individualitatea noastră. Probabil că ei ne cunosc mai bine decît ne cunoaștem noi înșine. Ce este stîngaciul lor fel de a ne imita gîndurile ? O simplă viclenie ? O încercare de a ne face să-i considerăm inofensivi ? Sau între imitația lor și gîndurile noastre există aceeași diferență ca și între parodie și o adevărată operă de artă ? Nu pot spune nimic. În această problemă n-am nici un fel de idei. Pînă acum n-am încercat să ne apărăm de ei pentru că-i consideram doar niște ființe amu-

zante şi nimic mai mult. Nu ştiu dacă pisica din frigider era o Sferă sau Matilda, dar tocmai pisica mi-a dat ideea oxigenului lichid. Desigur, există şi mijloace mai eficace. Este bun orice poate să le scadă rapid energia. Sînt convins că ei vor face noi încercări, chiar dacă vor trebui să aştepte încă cinci sute de ani. De aceea eu insist..."

Puse jos tocul. Coşul de hîrtii care stătea în colţul camerei se mişcă şi din el ieşi Matilda. Coada ei stătea războinic drept în sus. Privindu-l cu dispreţ pe Craig, ea se îndreptă spre uşă şi începu să coboare treptele.

Crippie îşi acorda vioara. Se gîndea la Kunt. Lăsînd deoparte discuţiile iscate din pricina şahului, ei fuseseră întotdeauna prieteni.

Craig se gîndea cum să procedeze mai departe. Trebuia să se ducă după corpul lui Kunt şi să-l trimită pe Pămînt, ca să fie înmormîntat acolo. Dar mai întîi se va culca. Fir-ar al naibii, ce somn îi era !

Craig luă tocul şi continuă să scrie :

„...să se depună toate eforturile pentru inventarea armelor necesare... Dar de folosit le vom folosi doar pentru apărare. Despre o nimicire nici nu poate fi vorba...

De aceea trebuie să-i studiem, după cum ne studiază ei pe noi. Pentru a lupta cu ei trebuie să-i cunoaştem. Data viitoare, desigur, vor imagina un nou mod de atac. De asemenea, este necesar să organizăm verificarea fiecăruia care intră în staţie, pentru a determina dacă este om sau sferă. Şi, în sfîrşit, trebuie să depunem toate eforturile ca să ne asigurăm de altă sursă de energie pentru cazul în care Mercur ar deveni inaccesibil".

Reciti raportul şi-l puse deoparte.

— N-o să le placă, îşi spuse Craig, în special ultimul punct. Dar trebuie să privim adevărul în faţă.

Craig şezu mult timp la masă, gîndind. Apoi se ridică şi merse la luminator.

Afară, pe şesurile lui Mercur, dansau Sferele colorate — figuri de şah monstruoase se rostogoleau în praf. Cît cuprindeau ochii, şesul era semănat cu figuri de şah ce treceau în galop. Şi la fiecare salt se înmulţeau.

In româneşte de DORIN A. GROZA şi RADU TUDOR

Poarta care duce dincolo

Hiram Taine se deșteptă și se ridică în pat, în capul oaselor. Towser lătra și zgîria ușa.

— Taci ! îi zise Taine.

Cîinele înălță urechile cu un aer de inchizitor și reîncepu să latre și mai și. Taine se frecă la ochi. Își trecu o mînă prin părul rărit și o clipă avu chef să se culce din nou și să-și tragă cuvertura peste cap. Dar nu era posibil să doarmă atîta timp cît Towser lătra.

— În definitiv, ce te-a apucat ? se răsti el la cîine.

— Vhuu ! făcu acesta, fără să înceteze să zgîrie harnic podeaua.

— Dacă vrei să ieși, zise Taine, n-ai decît să dai deoparte ușa capitonată. Doar știi bine cum s-o faci, că o deschizi mereu.

Towser tăcu, se așeză greoi și-și privi stăpînul cum iese din așternut. Taine își trase pe cap cămașa, îmbrăcă pantalonii, dar nu-și dădu osteneala să se și încalțe. Deodată cîinele se propulsă într-un colț al camerei, puse botul în pămînt și începu să adulmece pervazul pardoselii, răsuflînd zgomotos și salivînd.

— Ai găsit un șoarece ? rîse Taine.

— Vhuu ! făcu Towser cu o enormă emfază.

— E prima oară cînd te văd făcînd atîta tapaj pentru un șoarece, zise surprins stăpînul său. Pesemne te-ai cam țicnit.

Era o frumoasă dimineață de vară. Un torent de soare inunda fereastra.

— Bună zi pentru undiță, își spuse Taine, apoi își aminti că, oricum, nu putea merge la pescuit, deoarece trebuia să se ducă să vadă acel vechi pat de arțar, cu coloane, despre care îi auzise vorbind pe-alde Woodman.

Se gîndi c-o să i se ceară, probabil, dublul prețului normal. „În epoca noastră, — își spuse el — nu-ți mai poți cîștiga cinstit traiul ; toată lumea a început să adulmece ce-i aceea cantitate."

Se sculă şi trecu în living-room.

— Hai, îi zise lui Towser.

Ciinele îl urmă, oprindu-se la fiece pas ca să miroase colţurile şi să zgîrie podeaua.

— Ce te-a apucat ? se miră Taine, zicîndu-şi totuşi că poate e vreun şobolan în casa destul de veche.

Îi deschise ciinelui uşa capitonată, iar Towser ţîşni afară, ca din puşcă.

— Lasă-n pace marmota aia, azi măcar, îl sfătui Taine. Lupta este pierdută dinainte, nu vei ajunge niciodată s-o descoperi.

Ciinele dispăru însă în spatele casei. Abia acum băgă de seamă Taine că se petrecuse ceva cu firma agăţată de stîlp, chiar lingă drum. Unul dintre inelele ei se desprinsese şi firma bălăbănea la celălalt capăt.

Cu paşi prudenţi, traversă drumul şi iarba încă umedă de rouă ca să îndrepte firma. Nu văzu la ea nimic neobişnuit — doar inelul ce se desfăcuse. Gîndi că e opera vîntului sau a vreunui mic golan care trecuse. Nu, fără îndoială, nu fusese unul dintre ăştia. El, Taine, se înţelegea foarte bine cu puştii. Nu veneau niciodată să-l sîcîie, ceea ce nu era cazul şi cu ceilalţi locuitori ai comunei : cu bancherul Stevens, de exemplu. Golanii se distrau adesea, scoţîndu-l din fire. Taine se dădu înapoi ca să observe dacă firma este aşezată cum trebuie. Pe ea se putea citi cu litere de-o şchioapă :

LA OMUL CU MÎNI DE AUR

şi dedesubt, cu caractere mai mici :

REPAR ORICE

urmat de : **ANTICHITĂŢI**

AVEŢI CEVA DE VÎNZARE ?

Ar fi fost poate mai bine să aibă două firme, una pentru atelierul său de reparaţii, şi cealaltă pentru antichităţi. Odată, cînd va avea timp, va zugrăvi două noi — cîte una de fiecare parte a drumului. Atunci firmele vor sări în ochii tuturora.

Se întoarse şi privi pădurea din Turner. Socoti că e tare plăcut să ai o pădure aşa de mare, chiar la capătul satului. Se aflau acolo păsări şi iepuri, marmote şi veveriţe şi, de asemenea, o mulţime de mici tranşee construite de generaţii de băieţi din Willow Bend. Într-o bună zi, cu siguranţă, un om cu simţul afacerilor o va cumpăra pentru a construi aici blocuri sau altceva la fel de respingător şi atunci i se va părea că o bună parte din propria sa tinereţe ii va fi smulsă din viaţă.

Towser se ivi în colțul casei. Înainta mergînd pieziș și, cu urechile ciulite de curiozitate, adulmeca la baza zidului.

„Cîinele ăsta e complet aiurit" — își spuse Taine și se-ntoarse lipăind cu picioarele goale pe podea. Trecu în bucătărie, umplu ceainicul, îl puse pe mașina de gătit și aprinse arzătorul. Apoi deschise butonul radioului, fără să se mai gîndească la faptul că aparatul era stricat.

Constatînd că nu emite nici un sunet, își aminti că nu mai merge și, scîrbit, îl închise. „Totdeauna e așa — își zise. Lucrurile altora le pun la punct dar niciodată n-am timp să le repar și pe ale mele".

Intră în casă și se încălță.

În bucătărie, ca de obicei, mașina de gătit nu funcționa. Sub ceainic arzătorul era rece, dar Taine făcu un pas înapoi și-i arse mașinii un șut zdravăn cu piciorul. Ridică apoi ceainicul și puse palma deasupra arzătorului. Abia după cîteva minute simți un pic de căldură.

„Și de data asta mi-a mers" — își zise. Dar știa foarte bine că, într-o zi, lovitura cu piciorul nu-i va mai folosi. Va trebui atunci să se ocupe serios de această mașină. Nu era, probabil, decît o mică defecțiune a racordului puțin nestrîns.

Reașeză pe plită ceainicul. Deodată, de-afară se auzi o mare larmă și Taine ieși să vadă ce se petrece. Beasly, rîndașul, șoferul, grădinarul și omul la toate al familiei Horton, intrase în curte de-a-ndaratelea cu un vechi camion hodorogit. Lîngă el, la volan, trona Abbie Horton, soția lui H. Henry Horton, cetățeanul cel mai de seamă al comunei. Un televizor-mastodont, pe jumătate acoperit cu o pătură de voiaj în culori țipătoare, ecosez, roșu și violet, era legat la spatele camionului. Taine îl cunoștea de multă vreme. Deși demodat de aproape un deceniu, era încă cel mai costisitor aparat, a cărui prezență onorase vreodată o casă din Willow Bend.

Abbie sări din mașină. Părea o femeie energică, fără astîmpăr și autoritară.

— Bună ziua, Hiram, îl salută ea. Crezi că poți să mai aranjezi odată aparatul ăsta ?

— N-am nici o îndoială c-o să-i viu și de hac, răspunse Taine, dar ocheada pe care o aruncă televizorului îl umplu de consternare. Mai avusese prilejul să se măsoare cu acest aparat și știa ce-l așteaptă, de aceea adăugă prudent : O să vă coste poate mai mult decît face. V-ar trebui un televizor nou. Ăsta a început să se hodorogească și...

— Exact așa-mi toacă și Henry, i-o-ntoarse Abbie pe un ton aspru. El ar dori un televizor în culori, dar eu nu vreau să mă despart de ăsta. Nu-i un simplu televizor, știi, e o combină radiomagnetofon, și în plus lemnul și stilul se potrivesc cu restul mobilierului meu, așa că...

— Da, știu, zise Taine, care auzise și altădată toată această poveste.

„Vai de bătrînul Henry — gîndi el. Ce trai trebuie să aibă! Să te zbați toată ziua în fabrica ta de mașini electronice, făcînd pe marele patron, ca să te-ntorci seara acasă, unde să stai sluș înaintea acestui tiran de periferie..."

— Beasly, ordonă Abbie cu vocea ei de sergent-major, vino imediat să scoți aparatul de-aci.

— Da, coniță, făcu Beasly. Nu prea avea un aspect inteligent, cu trupul său mare, deșelat și cu umbletu-i bălăbănit.

— Să fii atent, nu vreau să-l julești.

— Da, coniță, răspunse Beasly.

— Stai să te-ajut, îi propuse Taine.

Se cățărară amîndoi în camion și începură să dezlege monstruoasa vechitură.

— E tare greu, îi preveni Abbie. Fiți atenți și unul, și altul!

— Da, coniță, mormăi Beasly.

Aparatul era, într-adevăr, masiv și dificil la manevrat, dar Taine și Beasly îl cărară sus, prin spatele casei, apoi peste cele cîteva trepte ale intrării îl trecură prin ușa dindărăt și il coborîră pe scară în pivniță, urmați de Abbie, care îi supraveghea cu privirea ei de vultur, ca nu cumva să zgirie aparatul.

Pivnița lui Taine era în același timp și atelier, și magazin de antichități. Într-un capăt se aflau bănci, unelte, instrumente tehnice, cutii pline cu diferite obiecte și o îngrămădeală de vechituri fără nici o utilitate, răspîndite fără nici o ordine.

În celălalt capăt — o colecție de scaune cu picioare curbate, somiere desfundate, bufete antice, comode seculare, găleți pentru cărbuni, vechi și poleite, grele stingătoare de foc, lucrate în fier și tot felul de catrafuse recoltate pe preț de nimic, de ici și de colo.

Taine și Beasly așezară cu precauție aparatul pe jos. De pe scară, Abbie îi urmărea vigilentă.

— Ia spune-mi, Hiram, strigă ea, stîrnită, ai ridicat un alt tavan în pivniță? Arată mult mai bine așa.

— Hai?

— Ziceam de tavan. Am băgat de seamă că ai ridicat un tavan nou.

Taine își înălță repede capul și constată că femeia nu mințea. Pivnița avea alt plafon, dar nu el îl construise.

Își simți gîtul sugrumat, lăsă capul în jos și-l ridică din nou. Tavanul era însă tot acolo.

— Nu pare un tavan ca toate celelalte, zise Abbie, neînfrînîndu-și admirația. Nu se vede nici o linie de demarcație între zid și el. Cum l-ai făcut?

Taine simți din nou că-l sugrumă ceva și cu greu își regăsi vocea.

— E un truc pe care l-am născocit singur, articulă el încet.
— Ar trebui să vii și la noi să faci unul la fel. Dacă ai vedea pivnița noastră !... Beasly a reparat tavanul în sala de joc, dar e un nepriceput, Beasly ăsta !
— Da, coniță, mormăi Beasly, pe un ton pocăit.
— Voi veni indată ce-o să-mi găsesc timp, spuse Taine, gata să făgăduiască orice numai să scape de ea.
— Ai avea destulă vreme, zise Abbie înțepată, dacă n-ai umbla mereu hai-hui prin sate pentru a cumpăra tot felul de mobile hărtănite, cărora dumneata le zici antichități. Pe cei din comună, care dau cu nasul pe-aici, poate-o să ajungi să-i chiorăști, dar pe mine nu mă duci !
— Unii clienți îmi aduc cîștig bunicel, răspunse Taine, fără să-și iasă din calmul său.
— Și ceilalți te ruinează.
— Am aici o garnitură de porțelanuri vechi... întocmai ceea ce căutați dumneavoastră, urmă Taine. Nu le am decît de ieri sau de alaltăieri. Deoa ece le-am procurat la preț scăzut, vi le pot da ieftin.
— Nu mă interesează, făcu femeia și gura i se închise cu un clămpănit sec. Se-ntoarse și începu să suie treptele.
— Rage ca leul azi, zise Beasly, către Taine. O să facă urît. Totdeauna e așa cînd se scoală cu noaptea-n cap.
— Nu lua în seamă ce-ndrugă, îl sfătui Taine.
— Încerc, dar nu-mi vine prea ușor. Ești sigur că n-ai avea nevoie de cineva ? Ți-aș lucra pe mai nimic.
— Îmi pare rău, Beasly... Ascultă, vino mai bine într-o seară să facem o partidă de sah.
— De acord, Hiram. Ești singurul om care mă-nvită... Toți ceilalți mă iau întotdeauna peste picior și mă-njură.
— Haide, Beasly, vociferă Abbie de sus, de pe scară. Ai de gînd să rămîi aici pînă la paștele cailor ? Vino. Am de bătut niște covoare.
— Da, coniță, răspunse Beasly, intorcîndu-se pe călcîie.
Înainte de a urca în camion, Abbie îl fixă pe Taine cu o privire necruțătoare :
— Ai să te ocupi îndată de televizorul meu, nu ? Fără el sînt moartă.
— Mă apuc imediat, zise Taine. După ce privi cum pleacă, îl căută pe Towser, dar cîinele dispăruse. „Pesemne e pe urmele marmotei, în pădure, dincolo de drum — gîndi stăpînul său. Și nici măcar nu și-a înfulecat porția de dimineață".
Cînd Taine intră în bucătărie, apa clocotea furioasă. Își puse în ibric cafea și turnă deasupra apă. Apoi coborî din nou în pivniță. Tavanul era tot acolo. Aprinse toate luminile și făcu înconjurul încăperii, examinînd-o. Tavanul era dintr-un material alb, strălucitor și translucid, pînă la un anumit grad ; pă-

rea străveziu, dar nu puteai privi totuși printr-insul. Nu se vedea nici o urmă pe la muchii. Acoperea perfect țevile de apă și de lumină. Taine urcă pe un scaun și ciocăni cu degetele în tavan. Se auzi un clinchet la fel de pur ca și cel pe care-l obții cînd lovești cu unghia o cupă de cristal. Se dădu jos de pe scaun și-și clătină capul. Era de neînțeles. În ajun își petrecuse aproape toată seara reparînd mașina de tuns iarbă a bancherului Stevens și în tot acel răstimp tavanul cel nou nu exista.

Cotrobăi într-o cutie și găsi o manivelă de burghiu. Căută printre burghiile cele mai mici și potrivi unul. Apoi aranjă instrumentul, se urcă din nou pe scaun și încercă să potrivească vîrful burghiului pe tavan. Oțelul prinse să patineze, fără să zgîrie materialul. Taine desfăcu garnitura burghiului și examină cu atenție plafonul. Nici cea mai mică urmă. Reîncepu operația, împingînd cu toată forța sa în burghiu. Vîrful acestuia se rupse cu un sunet sec, bucățica ruptă zbură prin pivniță și se izbi de zid.

Taine cobori din nou. Găsi un alt vîrf pe care îl înșurubă în burghiu și începu să urce încet scara, străduindu-se să raționeze lucid. Dar surpriza îl copleșea. „Acest tavan nou n-ar fi trebuit să existe și totuși el se află aici. Doar dacă aș fi nebun și încă nebun de legat și atins de amnezie pe deasupra aș putea crede că l-am făcut eu".

În living-room întoarse un colț al covorului vechi, în culori șterse, și potrivi din nou burghiul. Îngenunche și începu să apese. Vîrful străbătu ca prin unt vechiul planșeu de stejar, pe urmă se opri. Taine apăsă mai departe, dar instrumentul lunecă fără să intre. Cu toate astea, în teorie, sub planșeul de lemn nu trebuia să mai existe nimic. Nimic ce-ar fi putut forma un obstacol pentru vîrful burghiului care, o dată străpuns planșeul, trebuia să pătrundă în gol, printre grinzi.

Taine desprinse burghiul și-l puse jos. Trecu în bucătărie, unde cafeaua era gata. Dar înainte de a-și turna, scotoci în sertarul bufetului, de unde scoase o mică lanternă. Se întoarse în living-room și îndreptă fasciculul de lumină spre gaura făcută de burghiu. Ceva strălucitor se vedea în fundul golului.

Reintră în bucătărie, luă două chifle vechi, rămase de-aseară, și-și turnă o ceașcă de cafea. Se așeză și începu să mestece, întrebîndu-se ce ar trebui să facă. Deocamdată nu era cine știe ce. Pentru moment, cel puțin. Toată ziua de și-ar fi spart capul, căutînd să înțeleagă ce s-a întîmplat în propria sa pivniță, și tot n-ar fi găsit răspunsul.

Temperamentul său pedant, de yankeu pur-sînge, se revoltă împotriva acestei îngrozitoare pierderi de timp, de aceea își spuse că era mai bine să pună mîna pe patul acela cu coloane înainte ca vreun alt negustor din localitate să și-l însușească fără nici

un scrupul. Cu puțin noroc, o piesă ca asta urma să se vîndă la un preț bun. Ar avea un cîștig frumușel, dacă totul va merge bine. Gîndi că l-ar putea schimba, probabil, pe altceva, cum făcuse, de pildă, cu acel aparat de televiziune pe care l-a schimbat astă-iarnă pe o pereche de patine. Oamenii de prin părțile acelea de lîngă Woodman ar fi, fără îndoială, încîntați să-și schimbe patul pe un televizor repus în bună stare. Într-un cuvînt, putea să parieze pe oricît că ei nu foloseau acel pat și că nici n-aveau habar de valoarea lui. În orice caz, Taine spera asta din toată inima.

Înghiți chiflele și încă o ceașcă de cafea. Prepară pentru Towser o farfurie cu resturi, pe care o puse afară, lîngă ușă, apoi coborî în pivniță, luă aparatul de televiziune și-l urcă în camionetă.

După ce făcu toate astea, mai luă o carabină bine reparată, aproape nouă — dacă bineînțeles nu întrebuințai la ea gloanțe prea puternice și cu bătaie prea lungă —, precum și alte cîteva mici vechituri, care puteau să țină locul de monedă de schimb.

★

Se-ntorsese acasă la o oră tîrzie, după ce folosise din plin ziua. Avusese noroc. Camioneta transporta nu numai patul cu coloane, ci și un roching-chair * un stingător de incendiu, un pachet cu ziare vechi, un butoi din alte vremi, un bufet de arțar... Luase toate astea în schimbul televizorului, al carabinei și a cinci dolari. Mai mult încă, aranjase așa de bine trebușoara, că, în acest moment chiar, cei din Woodman rîdeau pesemne de mama focului de modul în care l-au tras pe sfoară.

Se simți puțin rușinat... Oamenii se arătaseră atît de drăguți față de el! Se purtaseră cu atîta amabilitate, insistaseră să-l rețină la masă, trăncăniseră cu el, îl făcuseră să le viziteze ferma și-i ceruseră chiar să tragă la dînșii dacă vreodată ar mai fi trecut pe acolo. Ca să se liniștească, își spuse totuși că își pierduse întreaga după-amiază cu ei și asta nu era o nimica toată. Recunoscu însă că meritase osteneala de a-și fi consacrat niște ore reputației sale de om cam stîngaci, care nu cunoaște nici măcar valoarea unui dolar. Poate că astfel, într-o zi, va avea prilejul să mai cîștige ceva bani dacă va mai trece prin locurile acelea.

Deschise poarta și în aceeași clipă auzi sonorul clar și puternic al unui aparat de televiziune. Cuprins de panică, Taine se năpusti pe scara pivniței în jos, gîndindu-se că tocmai vînduse singurul televizor pe care-l avea în casă și că în pivniță nu mai rămăsese altul decît cel stricat al lui Abbie.

---

* Balansoar (în l. engl.).

Totuşi, chiar aparatul ei emitea sunetele auzite! Era tot acolo, pus în locul unde chiar Beasly şi el îl aranjaseră în aceeaşi dimineaţă, dar funcţiona... funcţiona foarte bine. Ba chiar prindea emisiunea în culori. În culori!

Surpins, Taine se opri la capătul de jos al scării şi se agăţă de balustradă, să nu cadă.

Televizorul prindea mai departe emisiunea în culori. La pîndă, omul îi dădu ocol; capacul din spate fusese ridicat şi se odihnea pe o bancă, aşezat îndărătul aparatului, ale cărui măruntaie străluceau roşiatic şi vesel. Taine se ghemui şi le cercetă cu ochii mijiţi; gîndi că sînt cu totul diferite de ceea ce ar fi trebuit să existe acolo, în interiorul aparatului. Îl mai reparase de vreo cîteva ori şi socotea că are o idee clară despre schema lui. Şi iată că firele păreau schimbate din locul lor, cu toate că n-ar fi ştiut prea bine să spună în ce chip anume.

Un pas greoi răsună pe scară şi o voce cordială se auzi pînă în pivniţă:

— Aşadar, Hiram, văd că l-ai şi reparat!

Taine se ridică, împins parcă de un resort, şi rămase ţeapăn fără să poată articula vreo vorbă. Henry Horton se oprise pe o treaptă şi bine înfipt pe picioarele lui strălucea de satisfacţie.

— I-am spus nevestii mele că, desigur, nu l-ai terminat, dar ea mi-a cerut să viu totuşi să văd... Oh, Hiram, ia te uită, prinde acum postul în culori! Cum ai ajuns la acest rezultat, amice?

Taine schiţă un surîs palid:

— L-am meşterit un pic pe-aici, un pic pe-dincolo...

Henry coborî cu pas maiestuos ultimele trepte şi se imobiliză înaintea aparatului pe care-l contempla cu mîinile la spate şi cu aerul său cel mai competent.

— Niciodată, zise, clătinînd încet capul, n-aş fi crezut că e posibil una ca asta!

— Am ştiut de la Abbie că doreai un televizor în culori.

— Da, e adevărat, evident. Dar nu m-aş fi aşteptat la una ca asta. Niciodată nu mi-ar fi trecut prin minte că o asemenea vechitură ar putea fi modificată astfel. Cum de-ai reuşit, Hiram?

— N-aş putea să-ţi spun exact cum, zise Taine, rostind purul adevăr.

Lîngă una dintre bănci, Henry găsi un butoiaş cu cuie şi-l rostogoli pînă în faţa vechiului şi demodatului său aparat. Se aşeză grijuliu, încercîndu-l şi găsindu-l confortabil, zîmbi.

(CONTINUAREA ÎN NUMĂRUL VIITOR)

POŞTA REDACŢIEI

ING. VALERIU PETROVICI (Bucureşti) Vă mulţumim pentru interesanta dv. scrisoare.

ALEXANDRU BOŢOC (Feldioara), REMUS GIORGIONI (com. Firdea, jud. Timiş), DAN BALAHURA (Alba Iulia), ANDREI MARIAN (Bucureşti), GH. DRAGOTĂ (Sibiu), CRISTIAN CORNUŢIU (Bucureşti). Există unde promiţătoare. Mai încercaţi.

CORBU D. STOICA (Coţatcu, jud. Buzău), GEORGE MALACIUC (Brăila), CONSTANTIN ASAFTI (Miroslava, jud. Iaşi), ŞTEFAN DUMITRESCU (Bucureşti), GELU DRĂGHICI (Craiova), ION GH. GIOVLAN (Bucureşti) Paginile trimise nu ne îngăduie încă să tragem concluzii asupra posibilităţilor dv.

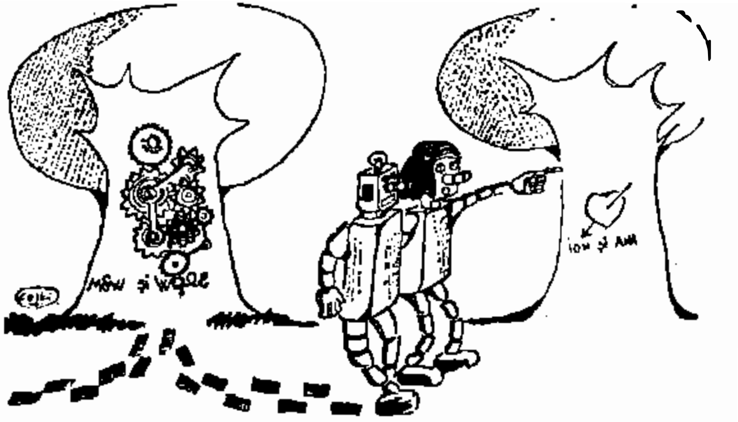
EMIL BOGOS (Ploieşti) Ne bucură faptul că prieteneasca noastră critică n-a fost inutilă. Caricaturile trimise dovedesc un progres uimitor. Vom publica pe rînd din ele. Mai trimiteţi.

GH. CUTUREAN (Odobeşti) Ideile caricaturilor sînt ceva mai bune decît desenele teribil de stîngace şi de mîzgălite.

ELIODOR MIHAILESCU (Bucureşti) Dimpotrivă, la dv. desenele sînt mult mai bune decît ideile cam chinuite, dar trebuie să ni le trimiteţi copiate în tuş negru.

UMOR

— Uită-te şi tu ce superficiali sînt oamenii ăştia în dragoste!

Desen de OCTAVIAN COVACI

Tiparul executat la Combinatul Poligrafic „Casa Scinteii"

2012

CLUB COLECȚIA Povestiri ȘTIINȚIFICO-FANTASTICE

cpsf.info

prelucrare
&
editor
Costin Teo Graur

i.m. Pompilu

Au scanat, corectat, prelucrat.

Ceea ce nu au fost în stare redacțiile Știință și tehnică
sau cei care au dat să continue CPSF, au reușit, cu multă dăruire, muncă și cheltuială, acești entuziaști.

Lor trebuie să le mulțumim pentru că avem acum posibilitatea să (re)citim legendara Colecție.

clandher
flash_gordon
evilgheorghe
krokodylu
progressivefan3
car_deva
coollo
fractalus
panionios
nld68
un anonim (RK)
Gyuri
hunyade
dl. Dan Lăzărescu
Cilly Willy
fizikant
Doru Filip
connieG

(dacă este omis cineva, vă rog un email și reparăm greșeala)

● OCTOMBRIE 1968
PREȚUL 1 LEU | 41007